

Wreszcie, po piąte, skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 10 WE rozpatrywanym w związku z zasadą proporcjonalności.

- (¹) Decyzja Komisji 2007/534/WE z dnia 13 września 2006 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 81 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską [Sprawa COMP/F/38.456 — Bitum (Niderlandy)] [notyfikowana jako dokument nr C(2006) 4090] (Dz.U. L 196, s. 40).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2008 r. — Regione autonoma della Sardegna przeciwko Komisji

(Sprawa T-394/08)

(2008/C 285/93)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Regione autonoma della Sardegna (przedstawiciele: A. Fantozzi, avvocato, P. Carrozza, avvocato, G. Mameli, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 3 lipca 2008 r. [pomoc państwa C1/2004 Włochy — SG-Sekretariat (208) D/204339], dotyczącej systemu pomocy „Ustawa regionalna [legge regionale] nr 9 z 1998 r. — Niezgodne z przeznaczeniem stosowanie pomocy N 272/98”.

Zarzuty i główne argumenty

Ustawa regionu Sardynia nr 9 z dnia 11 marca 1998 r. wprowadziła promocje kredytowe na przekwalifikowanie i dostosowanie przemysłu hotelowego. Tak ustanowiony system pomocy został zaaprobowany przez Komisję. Mimo tego w dniu 3 lipca 2000 r. pozwana doręczyła rządowi włoskiemu zaskarżaną w niniejszej sprawie decyzję. W myśl tej decyzji w ramach rozpatrywanego systemu pomocy zostały wprowadzone bodźce inwestycyjne, w zakresie których nie złożono wniosku o przyznanie pomocy przed rozpoczęciem wykonania przedsięwzięcia, z naruszeniem Wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej (¹).

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych wobec wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia i twierdzi, że ocena „skutku bodźca” na beneficjentów jest nieprawidłowa, podważając tym samym ocenę wymogu „konieczności pomocy”.

W tym względzie stwierdza się w szczególności, że właściwa ocena oczekiwań beneficjentów powinna była skłonić Komisję do przyznania właściwego znaczenia okoliczności, że rozpatrywany system pomocy:

- pozostawał w idealnej linii kontynuacji obowiązującego i zgodnego z prawem systemu, w którym przyznawanie pomocy nie zależało od oceny tego, czy inwestycje były już w toku czy też nie;
- został wprowadzony na mocy ustawy regionalnej przyjętej bez fizycznej możliwości uwzględnienia w toku legislacyjnym „Wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej”, w związku z faktem, że ustawa ta została uchwalona zaledwie jeden dzień po opublikowaniu rzeczonych wytycznych w Dzienniku Urzędowym;

oraz że

- przedsiębiorcy korzystający z pomocy podjęli swe przedsięwzięcia licząc właśnie na środki pomocowe, które w ten sposób w pełni wywarły skutek bodźca.

Dlatego Komisja błędnie chce ocenić skutek pomocy jako bodźca na podstawie nieudowodnionego założenia, że skoro beneficjent nie złożył wniosku przed rozpoczęciem inwestycji, a zatem dokonałby tej inwestycji bez względu na pomoc.

Błędny charakter oceny Komisji jest oczywisty wobec niemożliwości założenia zgodności *ab-origine* ustawy regionalnej 9/1998 ze wspomnianymi wytycznymi z 1998 r.

Pozwana popełnia również błąd, gdy przyjmuje za podstawę swej oceny nie proceduralny, lecz „materialny” wymóg zgodności pomocy, przy założeniu braku skutku bodźca w braku wniosku poprzedzającego inwestycję, który to wymóg został wprowadzony po raz pierwszy w odniesieniu do pomocy regionalnej w Wytycznych, a tym samym nie był znany ani przewidywalny przed ich wydaniem.

Ocena pozwanej zdaje się również naruszać art. 88 traktatu oraz rozporządzenie nr 659/99/WE w zakresie, w jakim brak jest w zaskarżonej decyzji jakiegokolwiek uzasadnienia tego, dlaczego rozpatrywana pomoc jest kwalifikowana jako nielegalna a nie zastosowana niezgodnie z przeznaczeniem, podczas gdy kwalifikacja środka jako pomocy wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem wyklucza co do zasady możliwość odzyskania pomocy.

(¹) Dz.U. C 74 z 10 marca 1998 r., s. 9.